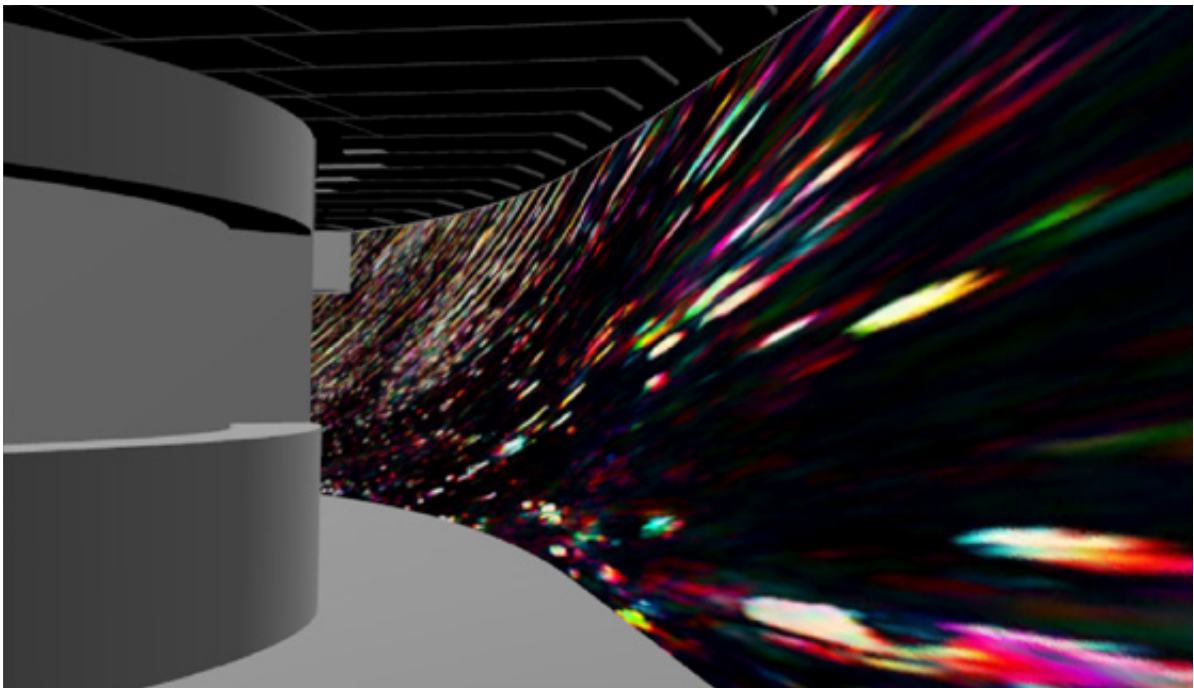
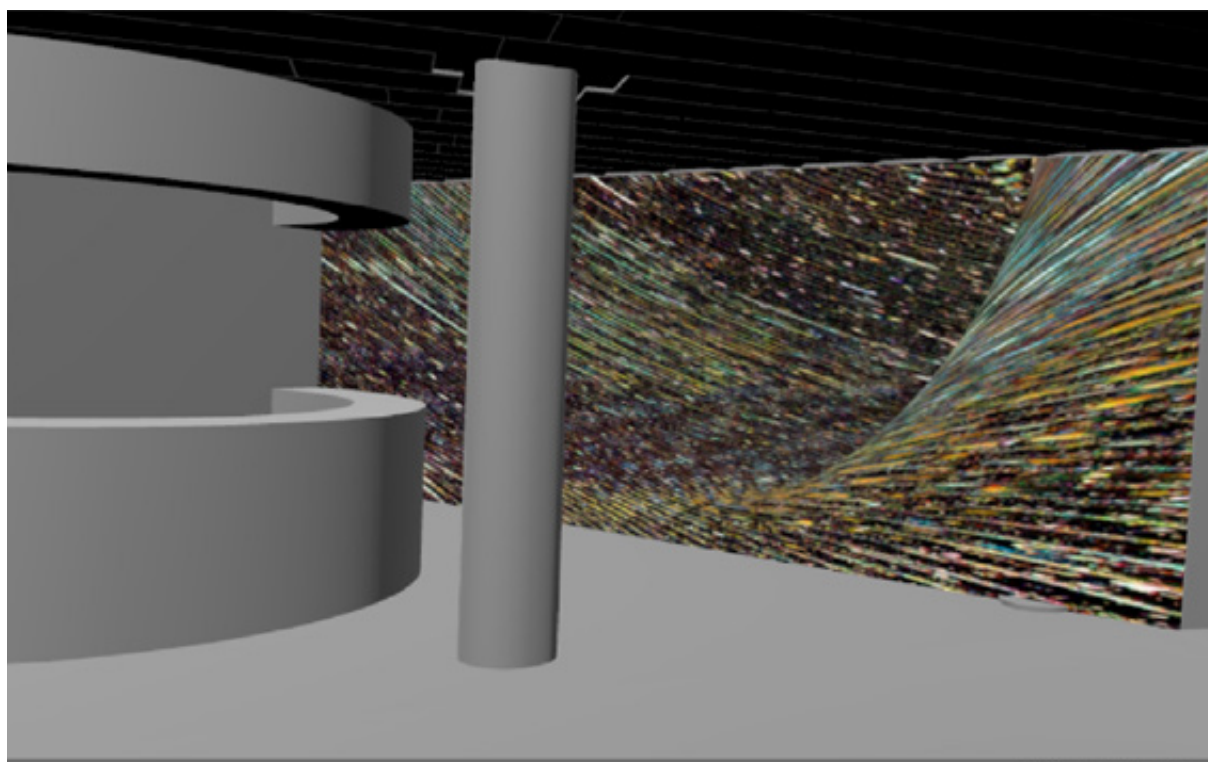
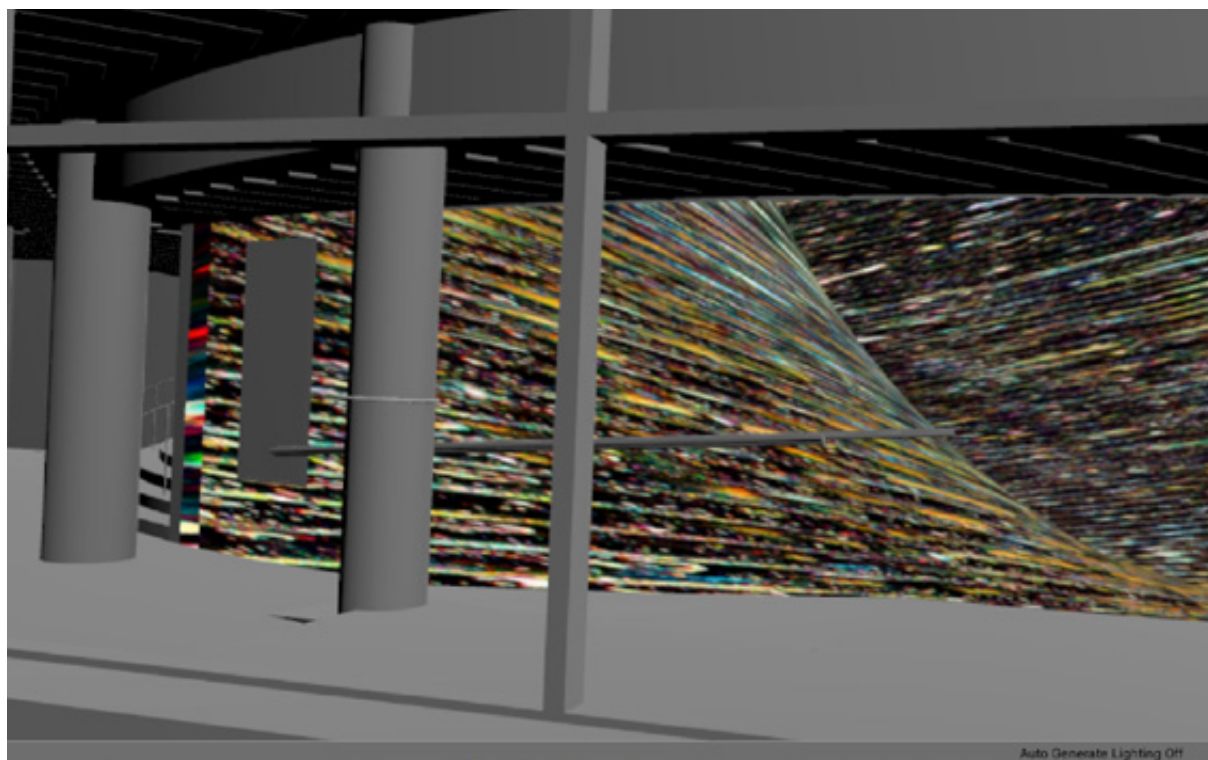

**Skissmaterial konstverk för
Stadshallen av
Miriam Bäckström**

Lundskonsthall

Miriam Bäckström, skissförslag, visualisering av textilt konstverk, Lunds stadshall, 2021. Färgsättning och mönster i det tilltänkta konstverket är ännu ej fastställt.

Lundskonsthall

Bakgrund

Klas Anshelms Stadshall från 1968 genomgår renovering. Arkitektbidraget ”The stage is set” av White arkitekter i Malmö vann 2018 års tävlan om att förändra Stadshallen. Förslaget visade en underjordisk scen, uteservering, entréer i alla väderstreck och glasgångar till det anslutande kontorshuset, också ritat av Anshelm.

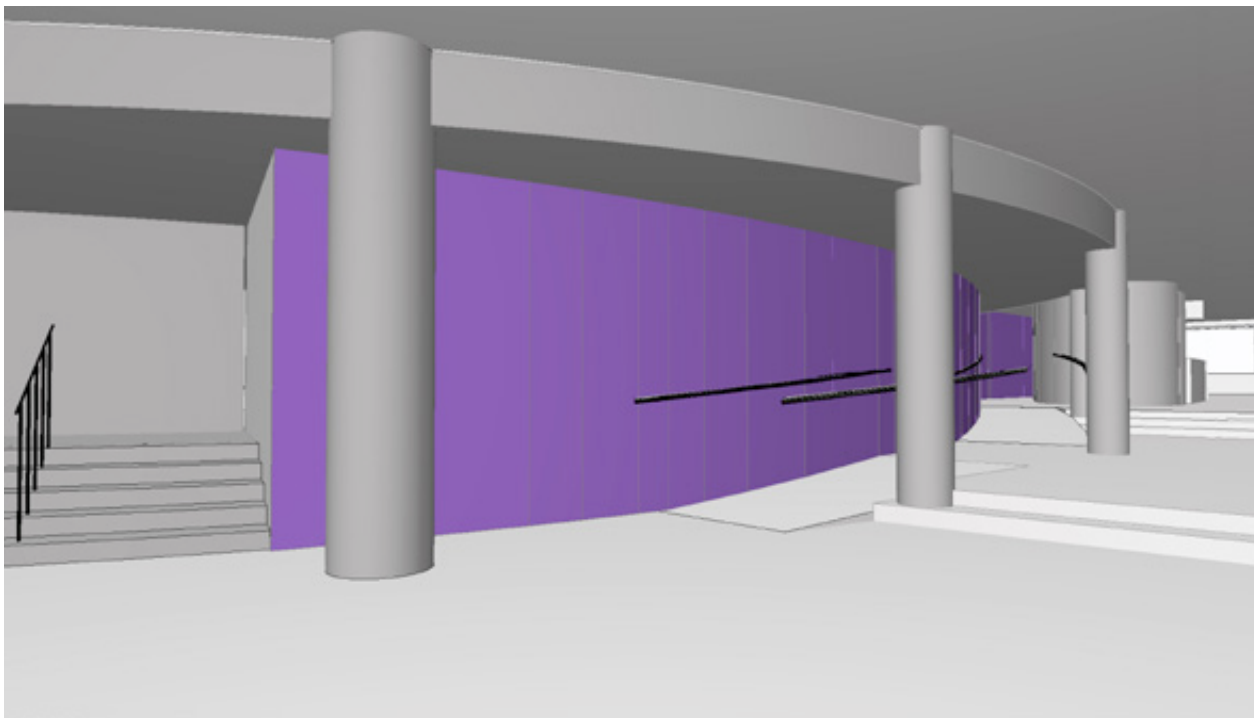
Lunds konsthall har i samråd med Lundafastigheter och anlitade arkitekter undersökt möjligheterna att införliva ett nytt textilt konstverk i Stadshallen. En

bakomliggande faktor har varit de erkänt bullriga miljöerna i foajéerna.

Genom arbetet med att sammanställa en kravspecifikation för det tilltänkta unika konstverket har ett antal konstnärers tidigare arbeten med textil lyfts fram som exempel av expertgruppen för offentlig konst. Specifikt har det framhållits att byggnadens historia, den unika karaktär med välvda väggar och dess praktiska användning ställer höga krav på utförande.

Stadshallen i Lund fotograferad av Sune Sundahl 1968.

Miriam Bäckström, skissförslag, visualisering inför arbete med textilt konstverk, Lunds stadshall, 2021. Bilden visar aktuell välvd vägg i Lunds stadshall där det tilltänkta konstverkets yta markerats med färgsättning. Konstnären arbetar ofta med vävda bilder som inte går att överblicka på en och samma gång. De kräver att betraktaren rör sig kring konstverket.

Miriam Bäckström

Miriam Bäckström (född 1967 i Stockholm) trädde fram på den svenska och internationella konstscenen i slutet av nittiotalet. Tanke- och bildskärpan i hennes fotografiska arbeten möttes av stor uppskattning, inte minst sedan kuratorn Harald Szeemann visat dem på Venedigbiennalen 1999. Bäckström använde sig av dokumentärfotografins metoder för att osäkra de gängse konventionerna för bildberättande. Filmscenografier och interiörer från museer och privatbostäder fick stå för de ”karaktärer” som ännu inte var omedelbart synliga i hennes bilder.

Detta intresse – för karaktärer och roller, för figurer och gestalter, för rummet och hur det upplevs – har varit av central betydelse i Bäckströms konst från allra första början. Det genomsyrade också hennes samarbeten med konstnärskollegan Carsten Höller, kanske främst installationen *Amplified Pavilion* för Nordiska paviljongen på Venedigbiennalen 2005.

Det centrala läget mitt i staden innebär en utmaning och

kräver ett konstnärskap som har dokumenterad erfarenhet av liknande textila uppdrag i offentliga rum. Här behövs en aktör med gedigen kunskap om textila teknikers historia och dess samtida digitala utveckling. Bäckström uppfyller dessa förutsättningar och har ett rikt kontaktnät från tidigare beställningar inom avancerad textilproduktion. Likaså har hon den dokumenterade erfarenheter av att arbeta i gränlandet mellan det textila och det fotografiska som efterlystes i uppdragets kravspecifikationer.

Konstnären Miriam Bäckströms arbetssätt med speglingar och spegelbilder i digitalt sammansatta komplexa digitala bildvävnader som inte går att överblicka sammanfaller på ett unikt sätt med det tilltänkta projektet i Stadshallen. Hennes perceptionsförändrande installationer med textil i både historiska och samtida byggnader skapar en spännande utgångspunkt för att ta sig an ett skissuppdrag inför en gestaltning av denna storlek.

Miriam Bäckström, *Organic Gold*, 2018, textilt konstverk, Frederik VIII:s Palats, Amalienborg, Köpenhamn, Danmark.

Miriam Bäckström, *Smile as if we have already won*, 2012. Bildväv, cirka elva meter lång.

Miriam Bäckström, om att arbeta med fotografiska bildvävnader:

”Vi lever i en tid som är fotografisk. Vi kommunicerar bilder oftast via fotografiska tekniker och de refererar alltid till den plats där kameran stod. När man arbetar med större format kan man försöka att tänka bort den egenskapen, och tänka att man inte har en bild där det finns en ideal betraktningsposition. Står man långt bort och försöker få överblick ser man en bild. Går man närmare framträder nya detaljer. Går

man ännu närmare så fortsätter bilden att finns kvar till skillnad från hos fotografiet. Fotografiets egenskaper ger inte någon yta att landa i. Men här finns textilen som tar över när man går nära och till slut ser man trådarna. Det är ett förvandlingsnummer hela vägen. Det händer saker. Jag har också aktivt arbetat med bilden för att skapa en känsla av att det är omöjligt att se hela bilden. Man måste röra sig i förhållande till den. Den blir mer som en traditionell kinesisk rullmålning, en film eller en skulptur som man måste gå runt.”

Miriam Bäckströms konstverk *Motsatsen till mig är jag* är titeln på en stor bildvävnad (2,90 x 10 meter) som bygger på fotografiska bilder av skådespelaren Börje Ahlstedt som Pierrot, i en kostym som återskapats efter Antoine Watteaus målning *Gilles* (1718–1720). Konstverket av Bäckström ses här utställt i Lunds konsthall.